

დანიელის წიგნი — ას ოცდამერვე ნაწილი

ქრისტეს ნათლობისა და ცდუნების წინასწარმეტყველური მნიშვნელობა: სამი მსოფლიო ძალის მახასიათებლების წარმოჩენა

Jeff Pippenger

2024-03-10

დაბეჭდვა დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლევაშილი ანგელოზი გარდამოვიდა. მისი გარდამოსვლა წინასახეობრივად იყო ნაჩვენები გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზის გარდამოსვლით 1840 წლის 11 აგვისტოს, და აგრეთვე ქრისტეს ნათლობისას სულიწმიდის გარდამოსვლით. ქრისტეს ნათლობა წინ მიუთითებს უკანასკნელი წვიმის გარდამოსვლაზე, როდესაც ნიუ-იორკის ქალაქის დიდი შენობები დაემხო. ზემოდან მომავალი ძალა დაიწყო, და იმავე დროს ქვემოდან მომავალი ძალაც (უძირო უფსკრული) უნდა გამოცხადებულიყო, რადგან ღვთის სიტყვა არასოდეს ცდება.

როდესაც ქრისტე მოინათლა, იგი დაუყოვნებლივ წავიდა უდაბნოში და იმარხულა ორმოცი დღე, რის შემდეგაც სატანამ იგი სამი ცდუნებით გამოსცადა. ეს სამი ცდუნება წარმოადგენს იმ სამი ძალის ძირითად ნიშნებს, რომელთაც მიჰყავთ მსოფლიო არმაგედონისაკენ. ეს სამი ცდუნება იყო სიამაყე — გველეშაპის დამახასიათებელი ნიშანი; მადა — მხეცის დამახასიათებელი ნიშანი; და თავდაჯერებული თავგასულობა — ცრუ წინასწარმეტყველის დამახასიათებელი ნიშანი. სიამაყე და საკუთარი თავის ამაღლება წარმოდგენილია ლუციფერით ესაიას კლასიკურ აღწერილობაში.

როგორ ჩამოვარდი ზეციდან, ჰოი ლუციფერ, განთიადის ძეო! როგორ დაეცი მიწამდე, შენ, რომელიც ერებს ასუსტებდი! რადგან გულში თქვი: ავალ ზეცად, ღვთის ვარსკვლავებზე მაღლა აღვამაღლებ ჩემს ტახტს; დავჯდები საკრებულოს მთაზე, ჩრდილოეთის კიდეებში; ავალ ღრუბელთა სიმაღლეებზე; უზენაესის მსგავსი ვიქნები. მაგრამ შავეთში ჩაგადებენ, უფსკრულის კიდეებში. ისინი, ვინც დაგინახვენ, დაჟინებით დაგაკვირდებიან და განგსჯიან, იტყვიან: ეს არის ის კაცი, რომელიც მიწას აზანზარებდა, რომელიც სამეფოებს არყევდა? ესაია 14:12-16.

ხუთგზის აცხადებს ლუციფერი თავის გულში: „მე მოვიმოქმედებ.“ სატანა, რომელსაც ერთ დროს „ნათლის მატარებელი“ (ლუციფერი) ერქვა, ხოლო ახლა მხოლოდ სიბნელე მოაქვს, არის იგი, „რომელიც არყევდა ერებს.“ წინასწარმეტყველურად იგი დაკავშირებულია „ერებთან“, რადგან იგი არის ერთა ბოროტი კავშირის, აგრეთვე ვაჭართა კავშირის წინამძღოლი, რომელიც გამოვლენილია გამოცხადების მეჩვიდმეტე და მეთვრამეტე თავებში.

„მეფეებმა, მმართველებმა და გამგებლებმა საკუთარ თავზე დაიდეს ანტიქრისტეს ნიშანი და წარმოდგენილნი არიან როგორც გველეშაპი, რომელიც მიდის, რათა ომი გაუმართოს წმინდანებს — მათ, ვინც იცავს ღვთის მცნებებს და ვისაც აქვს იესოს რწმენა.“ Testimonies to Ministers, 38.

ქრისტეს ნათლობისას სულიწმიდა გარდამოვიდა, რაც 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდგომ პერიოდს განასახიერებდა. მისი ნათლობის შემდეგ სატანამ ქრისტე გამოსცა იმ შეთავაზებით, რომ ქრისტესთვის მიეცა ის ძალაუფლება, რომელსაც თავად სატანა იყენებს წუთისოფლის სამეფოებზე სამმართველოდ, რადგან ადამის დაცემისას სატანა წუთისოფლის სამეფოთა მმართველი გახდა.

და ეშმაკმა, აიყვანა იგი მაღალ მთაზე და უჩვენა მას ქვეყნის ყველა სამეფო დროის ერთ წამში. და ეშმაკმა უთხრა მას: ყოველ ამ ხელისუფლებას და მათ დიდებას მოგცემ შენ, რადგან ეს მე მომეცა და ვისაც მსურს, იმას ვაძლევ. ამიტომ, თუ თაყვანს მცემ მე, ყოველივე შენი იქნება. ხოლო იესომ მიუგო და უთხრა მას: განმეშორე, სატანა, რადგან დაწერილია: უფალს, შენს ღმერთს, თაყვანი უნდა სცე და მხოლოდ მას უნდა ემსახურო. ლუკა 4:5–8.

საპაპო რომის (მხეცის) ორი უმთავრესი ნიშან-თვისებაა მისი მეძავობა და მის მიერ გავრცელებული მოწამლული „საჭმელი“ და სასმელი.

მიუხედავად ამისა, რამდენიმე რამ მაქვს შენს წინააღმდეგ, რადგან ნებას აძლევ იმ ქალს, იეზუბელს, რომელიც თავის თავს წინასწარმეტყველად აცხადებს, ასწავლოს და აცდინოს ჩემი მსახურნი, რათა იმრუშონ და ჭამონ კერპთათვის შეწირული მსხვერპლი. გამოცხადება 2:14.

„საკვები“ და სასმელი, რომელსაც იგი იძლევა, მისი ცრუ მოძღვრებებია.

„ბაბილონს დადებული დიდი ცოდვა ის არის, რომ მან „ყველა ერი ასვა თავისი მეძაობის რისხვის ღვინო.“ ეს დამატარობელი სასმისი, რომელსაც იგი ქვეყნიერებას უწვდის, წარმოადგენს ცრუ მოძღვრებებს, რომლებიც მან მიიღო დედამიწის ძლიერთა მიმართ თავისი უკანონო კავშირის შედეგად.“ — The Great Controversy, 388.

კათოლიციზმის მხეციც ატყუებს სამყაროს თავისი გრძნეულებით, რაც კვლავაც შინაგანად მიღებული რამ არის.

და სანთლის ნათელი აღარასოდეს იბრწყინებს შენში; და სიძისა და პატარძლის ხმა აღარასოდეს გაისმება შენში; რადგან შენი ვაჭარნი დედამიწის დიდებულნი იყვნენ; რადგან შენი ჯადოქრობებით ცთუნდნენ ყოველი ერნი. გამოცხადება 18:23.

ბერძნული სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ჯადოქრობანი“, არის pharmakeia, რაც ნიშნავს მედიკამენტებს. მის ხელში არსებული ოქროს სასმისი აღნიშნავს არა მხოლოდ სასმისს, რომლიდანაც ღვინოს სვამენ, არამედ იმ სასმისსაც, რომელშიც მისი ჯადოსნური სამკურნალო ნაზავები მზადდება და გადაეცემა. დღევანდელ თანამედროვე სამყაროში ეს ჯადოსნური ნაზავები სასმისით კი არა, უმეტესად ნემსებით გადაიცემა. როდესაც სატანა გამოჩნდება მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის შემდეგ, იგი განკურნების სასწაულებს მოახდენს. სასწაულები, რომლებიც დაკავშირებულია პაპობის ნაზავებთან და ცრუ დოქტრინებთან, წარმოდგენილი იყო იმით, რომ სატანამ ქრისტეს უთხრა, სასწაული მოეხდინა და ქვა პურად ექცია.

კვირის კანონის წინასა და შემდგომ წინასწარმეტყველური ისტორია იმავე მახასიათებლებს ფლობს. შეერთებულ შტატებში კვირის კანონისკენ მიმყვანი ადვენტიზმისთვის მხედის ხატის გამოცდის პერიოდი განასახიერებს მთელი მსოფლიოსთვის მხედის ხატის გამოცდის პერიოდს. ამიტომაც ვართ გაფრთხილებულნი, რომ „იგივე კრიზისი მოიწვევა ჩვენს ხალხზე მსოფლიოს ყველა მხარეში.“

სატანური კურნებების სასწაულები, რომელთაც სატანა საკვირაო კანონის შემდეგ აღასრულებს, წარმოადგენენ ᠒᠐᠒1 წლის 11 სექტემბერს დაწყებული ისტორიის განმავლობაში. იესომ თქვა, რომ „კაცი მხოლოდ პურით კი არ იცოცხლებს, არამედ ღვთის ყოველი სიტყვით.“ რომის „საზრდო“ არის ტრადიციები და ჩვეულებები, რომელთაც იგი ღვთის სიტყვაზე მაღლა აყენებს.

„ამჟამად შეერთებულ შტატებში მიმდინარე მოძრაობებში, რომელთა მიზანია ეკლესიის დაწესებულებებსა და წეს-ჩვეულებებს სახელმწიფოს მხარდაჭერა მოუპოვონ, პროტესტანტები პაპისტთა კვალს მიჰყვებიან. მეტიც, ისინი თავად უღებენ კარს პაპობას, რათა მან პროტესტანტულ ამერიკაში კვლავ მოიპოვოს ის უზენაესობა, რომელიც ძველ სამყაროში დაკარგა. და ის, რაც ამ მოძრაობას კიდევ უფრო დიდ მნიშვნელობას ანიჭებს, არის ის ფაქტი, რომ ნაგულისხმევი მთავარი მიზანი კვირა დღის დაცვის იძულებით დამკვიდრებაა — ჩვეულებისა, რომელიც რომში წარმოიშვა და რომელსაც იგი თავისი ძალაუფლების ნიშნად აცხადებს. სწორედ პაპობის სულია — ამქვეყნიურ წეს-ჩვეულებებთან შეგუების სული, ღვთის მცნებებზე მაღლა ადამიანური გადმოცემების პატივისცემა — რომელიც მსჭვალავს პროტესტანტულ ეკლესიებს და მიჰყავს ისინი იქამდე, რომ აღასრულონ კვირა დღის იმავე აღმატების საქმე, რომელიც მათზე ადრე პაპობამ აღასრულა.“ The Great Controversy, 573.

ტრადიცია და ჩვეულება არის ის მოძღვრებითი „საზრდო“, რომლითაც მხეცი ცვლის ღვთის სიტყვას, რათა აღამაღლოს თავისი წარმართული კერპთაყვანისმცემლობა.

„როგორ შეუძლია რომის ეკლესიას თავი გაიმართლოს კერპთაყვანისმცემლობის ბრალდებისაგან, ჩვენ ვერ ვხედავთ. მართალია, იგი აცხადებს, რომ ამ ხატების მეშვეობით ღმერთს სცემს თაყვანს; ასე იქცეოდნენ ისრაელიანებიც, როცა ოქროს ხბოს წინაშე თაყვანს სცემდნენ. მაგრამ უფლის რისხვა აღიგზნო მათ წინააღმდეგ და მრავალი დაიხოცა. ღმერთმა ისინი უღვთო კერპთაყვანისმცემლებად გამოაცხადა, და იგივე ჩანაწერი დღესაც იწერება ზეცის წიგნებში იმათ წინააღმდეგ, ვინც წმინდანთა და ეგრეთ წოდებულ წმიდა კაცთა ხატებს ეთაყვანება.“

„ეს არის ის სარწმუნოება, რომელსაც პროტესტანტები სულ უფრო მეტად კეთილგანწყობით უყურებენ და რომელიც საბოლოოდ პროტესტანტიზმთან გაერთიანდება. მაგრამ ეს გაერთიანება კათოლიციზმში ცვლილების შედეგად არ განხორციელდება; რადგან რომი არასოდეს იცვლება. იგი უცდომელობას იჩემებს. შეიცვლება პროტესტანტიზმი. მისი მხრიდან ლიბერალური იდეების მიღება მიიყვანს მას იქამდე, რომ კათოლიციზმს ხელს ჩამოართმევს. „ბიბლია, ბიბლია

არის ჩვენი რწმენის საფუძველი“, — ეს იყო პროტესტანტთა შემახილი ლუთერის დროს, მაშინ როცა კათოლიკეები ღაღადებდნენ: „მამები, ჩვეულება, ტრადიცია“. ახლა მრავალ პროტესტანტს უჭირს თავისი მოძღვრებების ბიბლიიდან დამტკიცება, და მაინც მათ არ ჰყოფნით ზნეობრივი სიმამაცე, რომ მიიღონ ჭეშმარიტება, რომელიც ჯვარს მოიცავს; ამიტომ ისინი სწრაფად გადადიან კათოლიკეთა ნიადაგზე და, ჭეშმარიტების ასარიდებლად საუკეთესო არგუმენტების გამოყენებით, მოჰყავთ მამათა მოწმობა, აგრეთვე ადამიანთა ჩვეულებები და მცნებები. დიახ, მეცხრამეტე საუკუნის პროტესტანტები სწრაფად უახლოვდებიან კათოლიკეებს წმინდა წერილებთან მიმართებით თავიანთ ურწმუნოებაში. მაგრამ დღესაც ისეთივე ფართო უფსკრულია რომსა და ლუთერის, კრანმერის, რიდლის, ჰუპერისა და წამებულითა დიდებული მხედრობის პროტესტანტიზმს შორის, როგორიც იყო მაშინ, როდესაც ამ ადამიანებმა წარმოთქვეს ის პროტესტი, რომელმაც მათ პროტესტანტთა სახელი მიანიჭა.“

„ქრისტე პროტესტანტი იყო. იგი იუდეველი ერის ფორმალური თაყვანისმცემლობის წინააღმდეგ გამოვიდა, რომელთაც ღვთის რჩევა საკუთარი თავის საწინააღმდეგოდ უარყვეს. მან უთხრა მათ, რომ ადამიანთა მცნებებს მოძღვრებად ასწავლიდნენ და რომ მოჩვენური და თვალთმაქცი იყვნენ. როგორც შეთეთრებული სამარხები, გარეგნულად მშვენიერი იყვნენ, ხოლო შინაგანად — უწმინდურებითა და ხრწნილებით სავსენი. რეფორმატორთა სათავე ქრისტემდე და მოციქულებამდე მიდის. ისინი გამოვიდნენ და გამოეყვნენ ფორმებისა და ცერემონიების რელიგიას. ლუთერსა და მის მიმდევრებს რეფორმირებული რელიგია არ მოუგონებიათ. მათ მხოლოდ მიიღეს იგი, როგორც ქრისტემ და მოციქულებმა წარმოადგინეს. ბიბლია წარმოგვიდგება, როგორც საკმარისი წინამძღოლი; მაგრამ პაპი და მისი მუშაკნი მას ხალხს აშორებენ, თითქოს იგი წყევლა იყოს, რადგან იგი ამხელს მათ მოჩვენებითობას და ამხილებს მათ კერპთაყვანისმცემლობას.“ Review and Herald, June 1, 1886.

განკურნების სასწაულები, რომლებიც სპირიტუალიზმის საფუძველს შეადგენს, მისი მთავარი იარაღი და საქმიანობაა.

„ბევრი ცდილობს სულიერი გამოვლინებანი ახსნას იმით, რომ ისინი მთლიანად მიაწეროს თაღლითობასა და ხელმარჯვეობას მედიუმის მხრიდან. მაგრამ თუმცა მართალია, რომ ცბიერების შედეგები ხშირად გასაღებულა ნამდვილ გამოვლინებებად, ამასთანავე, ადგილი ჰქონია ზებუნებრივი ძალის აშკარა გამოვლენებსაც. ის იდუმალი კაკუნი, რომლითაც თანამედროვე სპირიტიზმი დაიწყო, არ ყოფილა ადამიანური ხრიკისა თუ ცბიერების შედეგი, არამედ იყო ბოროტი ანგელოზების უშუალო მოქმედება, რომლებმაც ამ გზით დანერგეს სულის დამლუპველი საცდურებიდან ერთ-ერთი ყველაზე წარმატებული. მრავალნი გაეხმებოდნენ მახეში იმ რწმენით, რომ სპირიტიზმი მხოლოდ ადამიანური მატყუარობაა; და როცა პირისპირ დადგებიან იმგვარ გამოვლინებებთან, რომელნიც მათ ზებუნებრივად უნდა მიიჩნიონ, მოტყუვდებიან და მიყვანილ იქნებიან იქამდე, რომ ისინი ღვთის დიდ ძალად მიიღონ.“

„ეს ადამიანები უგულვებელყოფენ წმიდა წერილების მოწმობას სატანისა და მისი მსახურების მიერ აღსრულებულ საკვირველებათა შესახებ. ფარაონის მისწვს სატანური შეწევნით მიეცათ ძალა, გაეყალბებინათ ღვთის საქმე. პავლე მოწმობს, რომ ქრისტეს მეორედ მოსვლის წინ მსგავსი გამოვლინებანი იქნება სატანური ძალისა. უფლის მოსვლას უნდა უძლოდეს წინ „სატანის მოქმედება ყოველგვარი ძალითა და ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით, და ყოველგვარი საცდურით უსამართლობისა“. 2 თესალონიკელთა 2:9,10. ხოლო მოციქული იოანე, აღწერს რა სასწაულთმოქმედ ძალას, რომელიც უკანასკნელ დღეებში გამოვლინდება, აცხადებს: „დიდ სასწაულებს იქმს, ისე რომ ცეცხლსაც ჩამოიყვანს ზეციდან მიწაზე კაცთა წინაშე, და აცდუნებს მიწაზე დამკვიდრებულთ იმ სასწაულთა მეშვეობით, რომელთა ქმნაც მიეცა მას“. გამოცხადება 13:13, 14. აქ უბრალო ცრუობანი კი არ არის წინასწარმეტყველებული. ადამიანები ცდუნდებიან იმ სასწაულებით, რომელთა ქმნაც ძალუძთ სატანის მსახურებს, და არა იმით, რომელთა ქმნას მხოლოდ თავს იჩენენ.“ დიდი ბრძოლა, 553.

ცრუდოქტრინები, რომლებიც ჩვეულებებსა და ტრადიციებზეა აგებული, სასწაულთა სპირიტუალისტური გამოვლინებები, ყალბი სამედიცინო-სამრეწველო ინდუსტრია და საეკლესიო ხელოვნების სახელმწიფო ხელოვნებასთან შერწყმა — ყოველივე ეს კათოლიციზმის მხედის თვისებებია. ქედმაღლობა გველემაპის ძალის დამახასიათებელი ნიშანია. თავდაჯერებული კადნიერება განდგომილი პროტესტანტიზმის ცრუწინასწარმეტყველის დამახასიათებელი ნიშანია.

და იესო, სულიწმიდით აღვსილი, დაბრუნდა იორდანიდან და სულის მიერ წაყვანილ იქნა უდაბნოში, ორმოცი დღე ეშმაკისაგან გამოსაცდელად. და იმ დღეებში არაფერი უჭამია; და როცა ისინი დასრულდა, შემდეგ მოშივდა. და ეშმაკმა უთხრა მას: თუ შენ ხარ ძე ღვთისა, უთხარი ამ ქვას, რომ პურად იქცეს. ხოლო იესომ მიუგო მას და უთხრა: წერია: კაცი არა მხოლოდ პურით იცოცხლებს, არამედ ღვთის ყოველი სიტყვით. ლუკა 4:1-4.

პრეტენზიულობა არის არსებითი სახელი, რომელიც აღნიშნავს რაიმეს ჭეშმარიტად მიჩნევის მოქმედებას ან შემთხვევას საკმარისი მტკიცებულების ან დასაბუთების გარეშე. იგი გულისხმობს მსჯელობის გამოტანას ან დასკვნის გაკეთებას არასრული ან არასაკმარისი ინფორმაციის საფუძველზე. პრეტენზიულობა ასევე შეიძლება გულისხმობდეს საკუთარი ვარაუდისადმი ნდობის გარკვეულ ხარისხს, მაშინაც კი, როდესაც ეს შესაძლოა სრულად გამართლებული არ იყოს.

განდგომილმა პროტესტანტიზმმა კვირა მიიღო ღვთის თაყვანისცემის დღედ, ყოველგვარი მტკიცებულების გარეშე, რომელიც ღვთის სიტყვიდან შეძლებდა ამ მცდარი აზრის მხარდაჭერას; და ამას აკეთებენ მაშინ, როცა შეგნებულად აღიარებენ, რომ პროტესტანტები არიან, რომელთა დევიზია „მხოლოდ ღვთის სიტყვა“, ანუ, როგორც მარტინ ლუთერმა გამოაცხადა, „Sola Scriptura!“ ისინი ირჩევენ მის მიღებას რომის ეკლესიის ტრადიციებსა და ჩვეულებებზე დაყრდნობით, ან, შესაძლოა, უბრალოდ როგორც თავიანთი წინაპრებისგან მიღებულ მემკვიდრეობას. მესამე ანგელოზის ხმამაღალი შეძახილისას ნათლად გამოიქვანდება ჭეშმარიტება, რომ მზის თაყვანისცემისათვის ბიბლიიდან აბსოლუტურად არავითარი გამართლება არ

შეიძლება იქნეს წარმოდგენილი; და მაშინ ისინი, ვინც თავიანთ მცდარ თავდაჯერებულობაში განაგრძობენ ყოფნას, მიიღებენ მხეცის ნიშანს.

„თუ ჭეშმარიტების ნათელი წარმოგიდგინეს, გიცხადებთ რა მეოთხე მცნების შაბათს და გაჩვენებთ, რომ ღვთის სიტყვაში არავითარი საფუძველი არ არსებობს კვირადღის დაცვისათვის, და მაინც ცრუ შაბათს ეჭიდებით და უარს ამბობთ წმიდად დაიცვათ შაბათი, რომელსაც ღმერთი „ჩემს წმიდა დღეს“ უწოდებს, თქვენ იღებთ მხეცის ნიშანს. როდის ხდება ეს? — როცა ემორჩილებით დადგენილებას, რომელიც გიბრძანებთ შეწყვიტოთ შრომა კვირადღეს და ეთაყვანოთ ღმერთს, მაშინ როცა იცით, რომ ბიბლიაში არც ერთი სიტყვა არ არის, რომელიც აჩვენებდეს, რომ კვირადღე რაიმე სხვაა, თუ არა ჩვეულებრივი სამუშაო დღე; თქვენ თანხმდებით მიიღოთ მხეცის ნიშანი და უარყოფთ ღვთის ბეჭედს. თუ ამ ნიშანს ჩვენს შუბლებზე ან ჩვენს ხელებზე მივიღებთ, ურჩთა წინააღმდეგ გამოცხადებული სასჯელები უთუოდ ჩვენზე დაეცემა. ხოლო ცოცხალი ღვთის ბეჭედი ედება მათ, ვინც სინდისიერად იცავს უფლის შაბათს.“ Review and Herald, April 27, 1911.

რესპუბლიკური პარტიის საყოველთაოდ აღიარებული სისუსტე მდგომარეობს იმაში, რომ მათ ახასიათებთ მზადყოფნა ივარაუდონ, თითქოს მათი პოლიტიკური მოწინააღმდეგენი სამართლიანნი და პატიოსანნი არიან, მაშინ როცა დემოკრატიული პარტიის ნაყოფნი ნათლად ცხადყოფს, რომ ისინი სიცრუის მამის შვილები არიან.

მრავალგზის და მუდმივად რესპუბლიკელები თავიანთ პოლიტიკურ მოწინააღმდეგეებს მათი სიტყვის მიხედვით იღებენ, მაშინ როცა მათ კვლავ და კვლავ ეჩვენათ, რომ მათი მოწინააღმდეგენი თავიანთ სიტყვას არასოდეს ასრულებენ. ისინი პატიოსან მოტივებს მიაწერენ მათ, ვინც მრავალჯერ გამოავლინა, რომ არ არსებობს არავითარი გონივრული გამართლება, რომელიც მხარს დაუჭერდა რესპუბლიკელთა მცდარ ვარაუდებს მოსალოდნელი პატიოსნებისა და კეთილსინდისიერების შესახებ. ჭეშმარიტია ისიც, რომ მრავალი რესპუბლიკელი უარს ამბობს პრინციპის დაცვაზე პირადი ფინანსური სარგებლისათვის, ან საიდუმლო ამორალური გარემოებების გამო, რაც მათ იოლად სამართავებად ხდის, მაგრამ რესპუბლიკური პარტიის უმთავრესი წინასწარმეტყველური ნიშან-თვისება არის თავდაჯერებული ვარაუდი.

სწორედ კადნიერების ეს თვისებაა, რომელიც წინასწარმეტყველურად აღნიშნავს განდგომილ პროტესტანტებს, და რომელიც მათ საშუალებას აძლევს, მოაჩვენონ, თითქოს მათ უფრო მაღალი ზნეობრივი და პოლიტიკური პოზიცია დაიკავეს, მაშინ როცა სინამდვილეში მათ უარი თქვეს თავიანთ სამოქალაქო პასუხისმგებლობებზე იმ ფუჭი მოლოდინის გამო, რომ მათი პოლიტიკური მოწინააღმდეგეები საკუთარ სიტყვას შეასრულებენ. სიგიჟის მეტად გავრცელებული განსაზღვრებაა ერთი და იმავე საქმის კვლავ და კვლავ კეთება, განსხვავებული შედეგის მოლოდინით, თუმცა რესპუბლიკელები ამტკიცებენ, რომ სწორედ დემოკრატები არიან შეპყრობილნი სიგიჟით, რაც გამოვლინდა მათ ტრამპისადმი სიძულვილში.

თუმცა რესპუბლიკელთა სიგიჟე კვლავ და კვლავ ილუსტრირდება იმით, რომ ისინი თანხმდებიან კომპრომისებზე, იმ წინაპირობის საფუძველზე, თითქოს კომპრომისი საკანონმდებლო პროცესის საქმე იყოს, მაშინ როდესაც მათი პოლიტიკური

კომპრომისები, რომელთაც ისინი ამტკიცებენ, რომ „საკანონმდებლო პროცესის“ პრინციპზეა დაფუძნებული, იდება იმ კლასთან, რომელიც არასოდეს მიდის კომპრომისზე. დემოკრატები პოლიტიკურ პროცესში დათმობაზე მხოლოდ მაშინ მიდიან, როდესაც მათ სრულად ზღუდავს მათ წინააღმდეგ მდგარი რიცხოვრივი უპირატესობა. მათ არასოდეს წარმოუდგენიათ მტკიცებულება იმისა, რომ პოლიტიკურ პროცესში ჭეშმარიტად ესწრაფვიან შუალედურ ნიადაგზე მუშაობას. რესპუბლიკელთა სიგიჟე მდგომარეობს სხვების მიმართ მათ განმეორებად ოპტიმისტურ მოლოდინებში, რომელთათვისაც სრულებით არ არსებობს საფუძველი.

დონალდ ტრამპის მხარდამჭერთა უდიდესი უმრავლესობა უდავოდ დაამოწმებს იმ ფაქტს, რომ ტრამპის ყველაზე უარესი თვისებებია მისი მზადყოფნა, თავის დღის წესრიგის მხარდამჭერებად მიიღოს ადამიანები, მაშინ როდესაც არსებული მტკიცებულება ცხადყოფს, რომ ამ არჩევანის გაკეთება ტრამპის მხრიდან სრულად კადნიერება იყო. კადნიერება განდგომილი პროტესტანტიზმის წინასწარმეტყველური ნიშან-თვისებაა. სატანამ ქრისტე ბიბლიის ციტირებით გამოსცადა, მაგრამ ამით მან ის მონაკვეთი დაუშვებელ და არაბიბლიურ გამოცდად გადააქცია.

და მიიყვანა იგი იერუსალიმში, და დააყენა ტაძრის ქიმზე, და უთხრა მას: თუ შენ ხარ მე ღმერთისა, გადაიგდე თავი აქედან; რადგან დაწერილია: თავის ანგელოზებს უბრძანებს შენზე, რათა დაგიცვან; და ხელებით აგიტაცებენ, რათა არასოდეს წაიკრა ფეხი ქვას. ხოლო იესომ მიუგო და უთხრა მას: ნათქვამია, ნუ გამოსცდი უფალს, ღმერთს შენსას. ლუკა 4:9–12.

მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონთან დაკავშირებით, სწორედ შეერთებული შტატების პროტესტანტები აიღებენ შაბათ დღეს შრომისგან შეწყვეტის შესახებ ბიბლიურ მცნებას და მეშვიდე დღის შაბათს ღმერთის თაყვანისცემის შესახებ ბრძანებას გადააქცევენ შეთხზულ მცნებად, თითქოსდა ადამიანებს სინამდვილეში მოეთხოვებათ თაყვანი სცენ წარმართობის მზის დღეს. ისინი ბიბლიურ მონაკვეთს გადაამახინჯებენ და აქცევენ მას გაუმართლებელ და არაბიბლიურ გამოცდად.

ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ვიხილე, რომ ორ-რქიან მხეცს ჰქონდა დრაკონის პირი, და რომ მისი ძალა მის თავში იყო, და რომ ბრძანება გამოვიდოდა მისი პირიდან. შემდეგ ვიხილე მეძავთა დედა; რომ დედა არ იყო ასულნი, არამედ მათგან განცალკევებული და განსხვავებული იყო. მას თავისი ჟამი ჰქონდა, და იგი წარსულს ჩაბარდა, ხოლო მისი ასულნი, პროტესტანტული სექტები, იყვნენ შემდეგნი, ვინც უნდა გამოსულიყვნენ ასპარეზზე და გამოეკლინათ იგივე ზრახვა, რაც დედას ჰქონდა, როდესაც იგი წმინდანებს დევნიდა. ვიხილე, რომ როგორც დედა ძალაუფლებაში კლებულობდა, ასულნი იზრდებოდნენ, და მალე ისინი იმ ძალაუფლებას განახორციელებენ, რომელსაც ოდესღაც დედა ახორციელებდა.“

„მე ვიხილე, რომ სახელობითი ეკლესია და სახელობითი ადვენტისტები, იუდას მსგავსად, გვიღალატებდნენ კათოლიკეებს, რათა მოეპოვებინათ მათი გავლენა და ჭეშმარიტების წინააღმდეგ გამოსულიყვნენ. მაშინ წმინდანები იქნებიან

შეუმჩნეველი ხალხი, კათოლიკეთათვის ნაკლებად ცნობილი; მაგრამ ეკლესიები და სახელობითი ადვენტისტები, რომელთაც იციან ჩვენი რწმენისა და წეს-ჩვეულებების შესახებ (რადგან შაბათის გამო ვძულდით, ვინაიდან მისი გაბათილება არ შეეძლოთ), წმიდანებს გასცემენ და კათოლიკეებს მიუთითებენ მათზე, როგორც მათზე, ვინც უგულებელყოფს ხალხის დადგენილებებს; ესე იგი, რომ ისინი იცავენ შაბათს და უგულებელყოფენ კვირას.

„შემდეგ კათოლიკეები უბრძანებენ პროტესტანტებს, წინ წაიწიონ და გამოსცენ დადგენილება, რომ ყველა, ვინც არ დაიცავს კვირის პირველ დღეს მეშვიდე დღის ნაცვლად, სიკვდილით დაისაჯოს. და კათოლიკეები, რომელთა რიცხვიც დიდია, მხარს დაუჭერენ პროტესტანტებს. კათოლიკეები თავიანთ ძალაუფლებას მისცემენ მხედის ხატს. და პროტესტანტები იმოქმედებენ ისე, როგორც მათმა დედამ იმოქმედა მათზე უწინ, რათა წმიდანები გაანადგურონ. მაგრამ ვიდრე მათი დადგენილება ნაყოფს გამოიღებდეს, წმიდანები ღვთის ხმით იქნებიან დახსნილნი.“ Spalding and Magan, 1, 2.